

PERSONERNE

Johannes Forførelsen - oplæser

Stumme roller:

Johannes Forførelsen

Cordelia Wahl

Edvard Baxter

Tanten

Unge og ældre mennesker

1. BILLEDE

Regibemærkning. Der høres stemningsgivende musik af Mozart fra hans “Don Giovanni” uden sang, enten elektronisk via højtalere eller live med en eller flere kammermusikere, der spiller musikken i en transskriberet udgave. - I den ene side af scenen ser vi oplæseren, der sidder ved et bord eller står ved en pult og skriver i hånden, på skrivemaskine eller ipad. - Når musikken holder op, står han klar med nogle sider papir eller en ipad, og begynder, med front ud mod publikum, at læse op af teksten. - I den anden side af scenen gøres der sideløbende klar til at skildre vindens leg med pigerne i København, på Langelinie. - Etableringen af det scenografiske foregår i et roligt tempo og kan ses af publikum. - I forløbet kan oplæseren af og til kigge over på de agerende, og af og til vil de – for at understrege et eller andet eller af hensyn til tidsforløbet – kunne fryses i deres stillinger. - Når oplæseren er færdig med at læse op, begynder musikken og det næste billede.

Foråret er for hånden, alt springer ud
– også de unge piger.

Hvilken foryngende magt har ikke en
ung pige, ikke morgenluftens friskhed,

ikke vindens susen, ikke havets kølighed, ikke vinens duft, ikke dens liflighed, intet i verden har denne – fornygende magt.

Der kommer en ung pige, pyntet og stram, ja, det er også søndag i dag ... sval hende en smule, tilvift hende kølighed, glid i sagte strømninger hen over hende, omfavn hende med jeres uskyldige berøringer.

Jeg ser kindens fine rødmen, læberne farves stærkere ... barmen løfter sig ... ikke sandt, min pige, det er ubeskriveligt, det er en salig nydelse at indånde denne friske luft?

Den lille krave på hendes frakke vugger som et blad. Hvor sundt og fyldigt hun ånder.

Hendes skridt aftager, hun næsten bæres af den sagte luftning, som en sky, som en drøm ... blæs lidt stærkere, blæs i længere drag ... hun samler sig; arme-
ne trækker hun nærmere ind til barmen, som hun forsigtigt bedækker, så vindpustet ikke bliver for nærgående, at det ikke smidigt og køligt skal snige

sig ind under den lette bedækning ...
hun rødmer sundt, kinderne bliver fyl-
digere, øjnene gennemsigtigere, gan-
gen mere taktfast.

Enhver ung pige burde forelske sig i ve-
stenvinden, thi ingen mand forstår dog
således som den – idet den strider med
hende – at forhøje hendes skønhed ... se,
hendes legeme bøjer sig lidt forover, ho-
vedet ser mod fodens spids ... så stands
nu lidt!

Det er for meget ... hendes figur bliver
bred, taber sin skønne smalhed ... sval
hende lidt ... ikke sandt, min pige, det er
forfriskende, når man er blevet varm,
da at føle disse forfriskende gysninger
fra vestenvinden; man kunne åbne sin
favn af taknemmelighed, af glæde over
tilværelsen ... hun vender siden til ...
nu hurtigt ... et kraftfuldt pust, så jeg
kan ane formernes skønhed ... pust lidt
stærkere så klæderne kan slutte sig om
hende mere nøjagtigt ... det er næsten
for meget!

Stillingen bliver uskøn, det lette fod-
skifte forstyrres ... hun vender sig atter
om ... blæs nu til, lad hende forsøge sig